

Ik draag dit gedicht op aan mijn oma Strik, mijn vader en alle familie en vrienden die Wim Strik kenden, want ik had een oom... maar ik heb hem nooit gekend.
Verder voor alle mensen die in welke oorlog dan ook familieleden of vrienden zijn verloren.

Voor een onbekende oom.

Ik had een oom, ik heb hem niet gekend,...

In de kamer van mijn oma,
precies boven de deur,
hing een foto van een man,
die was vaal van kleur.

Vaak heb ik er naar gekeken,
het duurde nog weken en dagen,
't was alsof ik het "moeilijke" voelde,
vóór ik het aan oma durfde vragen.

"Het is je oom, kind,
hij was toen soldaat"
Haar ogen waren door tranen verblind,
Zacht klonk haar gepraat.

Ik had een oom, ik heb hem niet gekend...

Ik begreep het nog steeds niet zo ~~erg~~ goed
en vroeg het aan mijn vader toen.
"Hij sneuvelde op de Grebbeberg,
oma raakt er nog steeds van uit haar doen"

Bij stukjes en beetjes kwamen toen de verhalen,
maar nooit wanneer je er naar vroeg.
Er was altijd een zeker dralen,
omdat het zoveel verdriet in zich droeg.

Mijn oma was altijd stil, die eerste dagen van mei.
Dan was ze even niet die sterke, vrolijke vrouw.
Ze was er dan met haar gedachten niet bij,
wél bij haar zoon in de kou.

Ik had een oom, ik heb hem niet gekend...

Ze wou het ook eerst niet geloven,
dacht steeds dat hij weer gewoon binnen zou komen,
door die deur, met die foto er boven.
Ze werd er door geplaagd in haar dromen.

Ze werd ziek van verdriet, was er een bewijs
dat haar zoon er écht niet meer was?
Voor haar ging burgemeester Eijkelhof op reis,
kwam terug met allerlei dingen en zijn soldatenpas.

In de bladzijden van deze pas
zat een gat...er omheen verschroeid papier.
Nu wist ze hoe hij geraakt was,
afgeschoten als een dier.

Toen pas kon ze het een plekje geven,
het enorme gemis, het grote verdriet,
en maakte ze weer wat van haar leven,
alleen ...in de meimaanden niet.

Ik had een oom, ik heb hem niet gekend, zijn naam staat op een monument...

Ik werd door mijn oma altijd heel erg verwend,
omdat ik veel op oom Wim schijn te lijken,
hij was de man, die ik nooit heb gekend,
alleen maar van verhalen, ansichten en foto's om naar te kijken.

Rita van Haren-Strik, april 1998